

(3. základní kolo XIX. ročníku Notování, 13. dubna 2023 v sále Music City) O týden později, než je zvykem (z důvodu Velikonoc) se uskutečnilo další základní kolo

Notování

. Tentokrát už bez technických komplikací a v tradiční sestavě.

Otevíral jej Jan Šuška – mírně expresivní (ale do afektu to nepřešlo), slušně hrající na kytaru a snažící se v textech sdělovat své myšlenky, bohužel trochu s nedbalou výslovností. Další nastoupila skupina Napohodu a opravdu na pohodu to bylo. Prostě, jednoduché písničky, skoro jako ze zlatých časů folku, ze sedmdesátek a osmdesátek. Zpěvačkám to velmi ladilo, možná trochu zbytečné a nepříjemně kontrastní „nanana“ v první písni.

Po této skupině duo – **Monika Byrtusová a Míla Mrlík**. Po technické stránce zpěv v pořádku, výrazově ale trochu křečovitá a v obsahu textů příliš popisná (

Ta má

). Písním by prospělo krácení, v mluveném slově by také méně bylo více. V třetí skladbě navíc obrácené přízvuky. Ale zase je to možná kandidátka na divokou kartu Rady Notování. O následující

Monice Sonk

jakýsi Michal Bulíř (jeden ze dvou lidí, které mám zablokovány za celých 15 let na FB) prohlásil, že je jako „pomalu tekoucí láva“ a já s ním musím souhlasit. Zajímavá barva hlasu, dynamický projev skrývající napětí, úplně nejvíc svá byla v písni

Fiesta

, ale i další zanechaly velmi dobrý dojem.

Vytrvale soutěžící Dušan Vainer si vytvořil další sestavu, Madam v triku, ve které je i takřka univerzální hráč Ondra Tichý a přivedli na pódium vtipné, uvolněné a zářivé písničky s atmosférou, navíc pěkně aranžované. Zejména

Období vzdoru

,
Divná

a

Punčocháčky

jsou super a asi i ze života. Přitom písničky měly velmi příjemnou stopáž, nestačily nudit nebo se opakovat. Před touhle skupinou jsem měl poměrně jasno o favoritech, tahle mi s tím zamíchala.

A nakonec Eva Suková – [Blondýna](#) . Soutěžila se čtyřmi pro mě novými písničkami a zcela zahнала moje obavy, že se přiklání spíše k vážnější poloze, čímž by svou originalitu přeci jen trochu ztrácela – není tomu tak, u tří ze čtyř písní jsem opět málem padal ze židle. Zejména u *Bludičky*

je velmi vzácně vyvážený humor a poezie. A skladba

Žbluňk

je fakt ze života (i když u mě ze života před 58 lety). Celé vystoupení bylo prostě opět vkusnou kombinací humoru, poezie a slovních hříček.

Hostem byl

[Michal Willie Sedláček](#)

a hrál a zpíval podle očekávání, jak ho známe – vyzrálá přesvědčivá muzika i texty. Jak Notování dopadlo podle hlasování diváků si přečtete na stránkách

[Notování](#)

. Více fotografií Jiřího Essera [ZDE](#) .